

„THE NEW YORK TIMES“
BESTSELERIS

~~TOBULA~~ SANTUOKA

ROMANO AUTORĖ – NETIKĖTŲ SIUŽETO POSŪKIŲ KARALIENĖ.

COLLEEN HOOVER

JENEVA ROSE

baltos lankos

Jeneva Rose

Tobula santuoka

romanas

Iš anglų kalbos vertė Daiva Krištopaitienė

baltos lankos

Sara Morgan

– O ne, tik ne šįkart.

Jo balse skambantis nusivylimas užpildo kambarį ir pakimba lyg lengvas rūkas, atskiriantis mus vieną nuo kito. Giliai įkvepiu, kad išsklaidyčiau tą miglą, o tada greitai iškvepiu, atlaisvindama tarp mūsų kelią. Man nereikia į jį žiūrėti, kad žinočiau – jo akys liūdnos, o lūpos tvirtai sučiauptos. Negaliu jo kaltinti. Ir vėl nuvyliu Adamą. Pirštais perbraukiu per plaukus, palygindama išsipešusias sruogas. Jie kaip visada susukti į nepriekaištingą kuodą. Apsivelku baltą, trumpą švarkelį ir pasitaisau pieštuko formos sijoną. Mūsų žvilgsniai susitinka, nutiesdami trapią giją.

– Atleisk. – Nuleidžiu galvą.

Vengiu jo akių, kad prisiviliočiau jį prie savęs. Jis pasiduoda ir žengia artyn. Visu šešių pėdų ir dviejų colių ūgiu iškyla virš mano smulkaus kūno. Priglaudžia delną man prie skruosto, pirštu kilsteli smakrą ir švelniai pabučiuoja į lūpas. Man pašiurpsta oda. Po dešimties santuokos metų Adamas vis dar taip mane veikia. Po dešimties santuokos metų aš vis dar taip jį veikiu – nuolat nuviliu.

– Vakar turėjome išvykti į namelį prie ežero. Sakei, kad šiandien galėsi.

Išsilaisvinu iš jo glėbio ir pradėdu krauti portfelį – atsakomybės jausmas nugali sentimentus.

– Žinau, žinau. Tiesiog turiu tiek daug darbo ir dar ta baigiamoji kalba... privalau ją parengti.

Adamas nužirgluoja prie mūsų miegamojo durų staktos ir atsiremia į ją. Sukryžiuoja rankas ant krūtinės. Šią akimirką labiau už viską pasaulyje norėčiau būti jo glėbyje, o ne kapotis painioje byloje, tačiau yra dalykų, kurių net aš negaliu kontroliuoti.

– Tu visada turi daug darbo. Visada yra kokias nors didelė byla, kurios negali atsisakyti. – Jis prisimerkęs žvelgia į mane, žaismingai ir kartu kaltinamai, tarsi aš sėdėčiau teisiamųjų suole.

– Kažkam juk reikia apmokėti sąskaitas. – Rūgščiai šypneliu.

Tai suveikia. Adamas krūpteli ir vos pastebimai papurto galvą. Uždedu rankas jam ant pečių. Jis apsimeta, kad neketina lenktis prie mano lūpų, tačiau žinau, kad neatsilaikys. Jis negali man atsispirti, kaip aš negaliu atsispirti jam.

Adamas šypsosi, bet jo tylus pasipriešinimas trunka tik kelias sekundes. Jis palinksta prie manęs ir prisispaudžia prie mano lūpų – šįkart aistringiau. Mūsų burnos pražiotos, liežuviai susipynę, jo rankos šliaužioja mano nugarą aukštyn žemyn. Tą akimirką svarstau viską mesti. Išėsiu iš bendrovės. Parduosime šį namą ir išsikraustysime į namelį prie ežero Virđžinijoje. Būsime tik mudu, susikibę už rankų bėgsime į savo pasaką.

O tada sugrįžtu į realybę.

– Turiu eiti, – sukuždu jam į ausį atsitraukdama.

Aš visada atsitraukiu pirmoji. Vieną dieną būsime tuo, kuo visada žinojau mus būsiant. Tačiau ta diena – ne šiandien.

– Bet juk rytoj dešimtosios mūsų vestuvių metinės. – Adamas susiraukia.

Jis vis dar spinduliuoja tuo berniukišku žavesiu, dėl kurio jį įsimylėjau. Jei nebūčiau taip pakerėta, turbūt jis pradėtų mane erzinti.

– Pasistengsiu ten nuvažiuoti rytoj. – Atsitraukiu žingsnį atgal, stebėdama jo nusivylusį veidą, žalą, kurią padariau.

Jis prisitaiso atsідūsta.

– Regis, per dešimt metų turėjau prie to priprasti... bet ne. – Adamas patrina smakrą, lyg svarstydamas, ką dar pasakyti. – Aš jau iki kaklo sotus pažadų, Sara. – Jis nuleidžia galvą ir papurto.

Žengiu link jo ir įsikniaubiu veidu į krūtinę.

– Atleisk. Žinau, kad nuvyčiau tave, bet kai tik ši byla baigsis, pasiimsiu savaitę atostogų. Jau kalbėjau su Kentu. – Pakeliu į Adamą maldaujančias akis, vildamasi, kad ši žinia jį pradžiugins.

Jis vos šypteli.

– Ar tai tikras, ar Saros pažadas?

– Ak, liaukis, – tariau, lengvai kumštelėdama jam į krūtinę.

Jis sugriebia mano rankas ir prisitraukia mane antram bučiniui.

– Liausiuosi, kai tu liausiesi, – sako jis ir vlypteli.

Mes vėl pasibučiuojame.

– Oi, vos nepamiršau. – Iš spintos ištraukiu mažą, dailiai suvyniotą dėžutę ir paduodu jam. – Kai ką tau nupirkau.

Adamas žvilgteli į dėžutę, tada į mane.

– Nereikėjo, – sako, paimdamas tobulai supakuotą dovaną.

Po penktųjų mūsų vestuvių metinių buvome sutarę nieko daugiau vienas kitam nedovanoti, tačiau neįstengiau susilaikyti. Žinojau, kad apleidau jį, tad tai buvo mano mažytis bandymas išpirkti kaltę. Jis akimirką delsia, paskui atsargiai išvynioja dovaną ir atidaro dėžutę – joje guli „Patek Philippe Grand Complications“ laikrodis su aligatoriaus odos dirželiu ir auksiniu ciferblatu. Adamui atvimpa žandikaulis.

– Jau daug metų svajoju apie tokį laikrodį... bet... to tikrai per daug, – protestuoja jis, žavėdamasis sudėtingais mechanizmais ir nepriekaištingu dizainu.

– Ne, ne per daug, tai dešimt mūsų santuokos metų. – Išimu laikrodį iš dėžutės. – Pažiūrėk į graviruotę.

Adamas apverčia laikrodį ir pirštu perbraukia per išraižytą skaičių 5 256 000.

– Kas tai? – klausia jis.

– Tiek minučių turi dešimt metų. – Pakšteliu jam į lūpas.

– Suskaičiavai?

– Aš visada skaičiuoju. – Nusijuokiu ir padedu jam užsi-segti laikrodį.

Adamas ištiesia ranką, gėrėdamasis juo.

– Ar padovanojai jį tam, kad galėčiau sekti, kiek kartų pavėlavai ar atšaukei mūsų planus? – paerzina.

Pavartau akis.

– Juokauju, – priduria.

– Ne, nejuokauji.

Adamas atitraukia akis nuo laikrodžio ir suima mane už pečių, o tada delnais perbraukia per rankas.

– Tu teisi, bet vis tiek myliu tave, Sara. – Jis aistringai mane pabučiuoja.

Nenoriai atsiplėšę vienas nuo kito, patraukiame į virtuvę – didelę, modernią erdvę su nerūdijančio plieno įranga, kreminės spalvos spintelėmis ir granito stalviršiais. Padedu savo portfelį ant salos ir imu naršyti šaldytuve, ieškodama vaisių ir vandens. Pačiumpu kelias ananaso skilteles ir stiklinį butelį „San Pellegrino“ – turėtų užtekti, kol pasiūsiu savo padėjęją nupirkti man priešpiečių.

Adamas pripila du puodelius kavos ir vieną jų pastato šalia juodo „Bottega“ portfelio. Paskui išima iš aparato panaudotą kavos filtrą, nužingsniuoja prie šiukšliadėžės ir spustelėjęs koja pedalą atvožia dangtį. Jau ketina mesti atliekas į dėžę, bet staiga pamato kažką sidabriškai blykstelint.

– Kas čia?

Adamas pasilenkia prie šiukšliadėžės ir ištraukia blizgantį daiktą. Suplėšytą voką su atviruku viduje.

– Tavo mama jubiliejaus proga atsiuntė mums atviruką, – atsakau, nepakeldama akių nuo telefono.

– Ir tu tiesiog... išmetei jį? – Adamas susiraukia.

– Aš jį perskaičiau. Įvertinau. Suvirškinau. Ką dar turėjau su juo daryti?

Jis ištraukia atviruką iš perplėšto voko ir garsiai perskaito:

– „Negaliu patikėti, kad ištvėrėte dešimt metų! Su jubiliejumi, mano brangieji Adamai ir Sara. P. S. Kur mano anūkai? Su meile, mama.“

Adamas šypteli ir patraukia prie šaldytuvo.

– Kaip malonu iš jos pusės. – Jis ima raustis stalčiuose, ieškodamas magnetuko, kad galėtų pritvirtinti savo prizą prie nerūdijančio plieno durelių.

Užverčiu akis ir stebiu, kaip jis papuošia mūsų šaldytuvą dar viena šiukšle.

– Ką šiandien veiksi? – pakeičiu temą.

Nusprendžiu tai tiesiog paleisti – sakydama *tai*, turiu galvoje jo motiną. Pakeliu kavos puodelį ir priglaudžiu prie lūpų. Jis degina, bet šis deginimas malonus, tarsi mažas gaisras, kokio kartais reikia mūsų gyvenime, kad prisimintume, jog vis dar esame gyvi.

– Na, kadangi dabar neturiu nieko, išskyrus laiką... – Adamas nusijuokia, žvilgtelėdamas į savo naująjį laikrodį. Mandagiai sukikenu iš jo nevykusio pokšto. – Turbūt nuvažiuosiu į namelį prie ežero ir šiek tiek padirbėsiu. Danieliui reikia daugiau puslapių, kad galėtų pristatyti knygą.

Linkteliu ir nugurkiu dar vieną gurkšnį kavos.

– Paskutiniai, kurios atsiuntei, buvo nuostabūs. Tavo agentui jie tikrai patiks. Nepamiršk atsiųsti ir naujausių.

– Nejuokauji? – Jis nepatikliai kilsteli antakį.

– Aš niekada nejuokauju... ypač, kai kalbu apie tave. – Suklapsiu blakstienomis.

Adamas padeda savo puodelį, žengteli prie manęs ir atsistoja už nugaros, abiem rankomis atsirėmęs į stalviršį. Priglaudžia ir bučiuoja į kaklą, klubais spausdamasis man prie užpakalio. Kikenu kaip mokinukė.

– Atvažiuok rytoj. Nors vienai dienai.

– Pasistengsiu, net jei išeis su tavimi praleisti tik kelias valandas.

– Turėtum iš kailio nertis. Namelį prie ežero įsigijome daugiau nei prieš metus, o tu nesi ten išbuvusi ilgiau kaip naktį.

– Sakiau, jog pasistengsiu. – Gurkšteliu dar kavos.

– Prašau, – sumurma Adamas man į kaklą.

– Padarysiu viską, kas mano galioje, kad rytoj būčiau ten ir mes pagaliau pakrikštytume tą namelį. – Žaismingai atsiremiu į jį.

Jis tvirtai apglėbia mane ir pabučiuoja į sprandą.

– Štai planas, kuriam visiškai pritariu. – Adamas atsuka mane veidu į save ir rankomis perbraukia per visą kūną.

– Ačiū, kad esi toks kantrus. – Pakeliu smakrą ir pažvelgiu į jį pačiu droviausiu šuniuko žvilgsniu, vildamasi, kad jis spinduliuoja tokį patį nuoširdumą, kokį noriu išreikšti žodžiais.

Mudviejų akys susitinka.

– Galėčiau laukti tavęs visą gyvenimą, ir dar ilgiau. – Adamas pabučiuoja man į kaktą, nosies galiuką, o tada į lūpas. – Na, bent jau dar 5 256 000 minučių... – Išsišiepia. – O dabar skubėk į darbą, kad paskui atskubėtum pas mane. – Jis žaismingai pliaukšteli man per užpakalį, lyg išleisdamas į futbolo aikštę.

Paimu portfeli ir patraukiu link durų. Per petį tarsteliu, kad jį myliu.

– Myliu tave labiau, – atsako jis.